Elementul exotic

Amiază. Soare - de nu te poți uita! Vânt - de mult i s-a uitat numele!

Aeromobilul Agenției de Turism Interplanetar apare din spatele unui lanț de coline pipernicite, cu aspect sfărâmicios. Planează la vreo douăzeci de metri deasupra solului sterp, descriind curbe leneşe, voluptuoase...

– ... fundul celui mai mare dintre oceanele planetei, explică ghidul - fără chef, cu voce pițigăiată. A secat acum...

– D-ăsta avem şi pe Homsh, îl întrerupe un reptilian obez, cu doar câțiva solzi răzleți pe creasta asudată.

– Pe Ylcha avem chiar trei, adaugă, suav, întinzând galeş o mână cu ghearele în stea hexacolțată, o tânără mândră de coada ei sclipoasă, pe care şi-a înfăşurat-o, ostentativ, de două ori în jurul gâtului butucănos.

– Ei bine, atunci vom merge în munți, propune ghidul, cu o grimasă pe care ar fi dorit-o zâmbet, dar mama fetişcanei de pe Ylcha protestează, aproape grohăind:

– Ghrrrh, nu! Suntem sătui de munți neumblați, de munți sculptați, de munți năruiți, de munți ciuruiți, de munți împăduriți.„ Nu-i aşa, dragă?

– Evident! confirmă soțul creaturii. în toate excursiile am văzut munți, camioane, vulcani în erupție...

– Dar oraşe vitrificate? aruncă ghidul după ce înghite în sec.

– Mhm! mormăie, strâmbându-se, o babă elegantă. N-ai nici un haz! Nu înțelegi că, pentru banii noştri, vrem ceva deosebit?!

Exasperat, ghidul supralicitează, pomenind un perimetru interzis:

– Poate Marele Crater...

– Tşşş, şuieră, chiar lângă el, un noncomformist cu creasta sulemenită şi coada înnodată.

Ghidul oftează din rărunchi, foindu-se ca peştele pe uscat. N-a mai avut de mult un grup atât de mofturos! Nu le-au plăcut nici restaurările metropolelor părăsite, nici colecțiile de arme, nici vestigiile Războiului Final, nici...

Ce mai, de când a fost transferat (disciplinar) pe planeta asta păcătoasă, toate i-au mers pe dos! Iarăştia sunt picătura care revarsă

paharul.

Cu gândul la apă, ghidul, un amfibian între două vârste, oftează din nou, dorindu-şi din tot sufletul să fie acasă, în acvariul lui particular, făcând tumbe printre țiitoarele sale grațioase, nu în aeromobilul decapotabil, alături de o ciurdă de reptilieni năzuroşi şi de pilotul avian, care clămpăne din ciocul bont, parcă bătând tactul unui şlagăr idiot, şi apasă în silă pe tastele de comandă.

– Uitați-vă la el, acum meditează! pufneşte grăsanul de pe Homsh. Incompetentule! în prospect scrie că e o planetă exotică, iar tu ne tot arăți banalități!

– O, da, vrem un element exotic..., suspină tânăra cu coadă şic.

Brusc înviorat, ghidul reuşeşte un surâsjn timp ce-l înghionteşte pe pilotul plictisit:

– Fir-ar să fie, de ce nu mi-ai amintit?! îi ducem în Alaska, în Rezervație! Să vadă oameni!

– Ce?!

– Oam... Cum?

– Extraordinar!

Care nedumeriți, care cu imaginația stârnită de numele unei specii aproape uitate, dar care mai de care mai extaziați, turiştii zbiară pe întrecute - şi ghidul le susține, triumfător, privirile excitate.